

JUSTIN
CRONIN

LINNAKE

W S O Y

JUSTIN
CRONIN

LINNAKE

Suomentanut KIMMO PAUKKU

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Twelve*

Copyright © 2012 by Justin Cronin

Published by arrangement with Sane Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Kimmo Paukku ja WSOY 2013

ISBN 978-951-0-34201-5

Painettu EU:ssa

Leslielle, jalalta jalalle

*Hän seiso rinnallani vuosia, vai sittenkin vain hetken?
En enää muista. Ehkä rakastin häntä, ehkä en.
Oli talo, ja sitten talo oli poissa. Oli puita, mutta yhtään
ei ole jäljellä. Mitä ylipäänsä on, jos kukaan ei muista?
Sinä, jonka hetket ovat poissa, joka leijaillet kuin savu
tuonpuoleisessa, kerro minulle jotain, mitä tahansa.*

MARK STRAND,

»*In the Afterlife*»

SISÄLLYS

PROLOGI	11
I <i>Aave</i>	17
II <i>Familiari</i>	29
III <i>Pelto</i>	183
IV <i>Luola</i>	215
V <i>Öljytie</i>	259
VI <i>Kapinallinen</i>	315
VII <i>Lainsuojaton</i>	359
VIII <i>Vaihdokas</i>	427
IX <i>Saapuminen</i>	461
X <i>Salamurhaaja</i>	475
XI <i>Vuoden pimein yö</i>	499
XII <i>Suudelma</i>	541
EPILOGI: Kultainen hetki	561
DRAMATIS PERSONAE	571

PROLOGI

Ensimmäisen tallentajan kirjoituksista («Kahdentoista kirja»)
Pohjois-Amerikan karanteeniajan tutkimuksen kolmas maailmankonferenssi
Kulttuurien ja konfliktien tutkimuskeskus
New South Walesin yliopisto, Indo-Australian tasavalta
16.–21. huhtikuuta 1003 jv.

[*Katkelma alkaa.*]

LUKU YKSI

1. Kun maailma oli muuttunut pahaksi ja ihmiset olivat ottaneet sodan sydämeensä ja aiheuttaneet suurta hävitystä kaikelle elävälle niin että maailma oli kuin kuoleman uni,
2. Jumala katsoi luomakuntaansa ja tuli murheelliseksi sydämessään, sillä hänen henkensä ei enää vallinnut ihmisessä.
3. Ja HERRA sanoi: Minä lähetän maan päälle suuren tulvan niin kuin Nooan aikana; ja se on oleva verenpaisumus. Ihmisten sydänten pahuus muuttukoon lihaksi ja hävittääkään kaiken tieltään. Ja heidän nimensä on oleva Viraalit.
4. Ensimmäinen heistä kävelee keskuudessanne hyveelliseksi mieheksi tekeytyneenä, pahuuden sisimpäänsä kätkeneenä; ja tapahtuu, että häntä kohtaa sairaus ja hän muuttuu pahaksi hengeksi, kauhistuttavaksi katsoa. Ja hän on oleva tuhon isä, joka on nimeltään Nolla.
5. Ja ihmiset sanovat: Eikö sellainen olento olisi sotilaista väkevin? Eivätkö vihollistemme armeijat laskisi aseensa ja peittäisi silmänsä hänet nähdessään?
6. Ja korkeimmista tahoista annetaan käsky, että kaksitoista rikollista valitaan saamaan osansa Nollan verestä, jotta myös heistä tulee pahoja henkiä; ja heidän nimensä on oleva yksi, Babcock-Morrison-Chávez-Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martínez-Reinhardt-Carter, jota kutsutaan Kahdeksitoista.
7. Mutta minä valitsen joukostanne myös yhden, jonka sielu ja mieli on puhdas, lapsen, joka nousee heitä vastaan; ja minä annan merkin, jotta kaikki saavat tietää, ja tämä merkki on oleva suuri levottomuus eläinten joukossa.

8. Ja tämä lapsi oli Amy, jonka nimi on Rakkaus: Sielujen Amy, Tyttö tyhjyydestä.
9. Ja merkki annettiin Memphisissä, ja eläimet ulvoivat ja karjuivat ja huusivat; ja merkin näki Lacey, sisar Jumalan silmissä. Ja HERRA sanoi Laceyille:
10. Myös sinut on valittu, jotta voit auttaa Amya ja näyttää hänelle tien. Minne hän menee, sinne myös sinä menet; ja matkasi on oleva täynnä koettelemuksia ja kestävä monta sukupolvea.
11. Sillä sinä olet kuin äiti lapselle, jonka minä olen synnyttänyt parantamaan rikkinäisen maailman; sillä hänen sisimpäänsä minä rakennan arkin kantaamaan oikeamielisten sielut.
12. Ja Lacey teki kaiken niin kuin Jumala oli häntä käsenyt.

LUKU KAKSI

1. Ja Amy vietiin pahantekijöiden vangiksi Coloradoon, sillä siellä olivat kahlittuina myös Nolla ja Kaksitoista, ja Amyn vangitsijat tahtoivat, että hänestä tulisi yksi heistä ja hän liittyisi heidän yhteiseen tajuntaansa.
2. Ja siellä hänelle annettiin Nollan verta, ja hän vajosi kuoleman kaltaiseen uneen; mutta hän ei kuollut eikä saanut heidän kauhistuttavaa ulkomuotoaan, sillä Jumalan tarkoituksena ei ollut, että niin tapahtuisi.
3. Ja tässä tilassa Amy riutui monta päivää, kunnes tapahtui suuri onnettomuus, niin että tästä pitäen oli olemassa Entisajan maailma ja Nykymaailma, sillä Kaksitoista ja Nolla pakenivat ja päästivät kuoleman valloilleen maan päälle.
4. Mutta eräs mies oli ystävällinen Amylle, sääli häntä ja pakeni hänen kanssaan. Ja tämä mies oli Wolgast, aikalaistensa joukossa oikeamielinen, Jumalalle mieluinen.
5. Ja yhdessä Amy ja Wolgast matkasivat Oregoniin, syvälle vuorten siimekseen; ja siellä he viettivät ajan, joka tunnettiin Nollan vuotena.
6. Tuona aikana Kaksitoista koetteli maailmaa kyltymättömällä nälällään ja surmasi kaikkea elävää; ja niitä, joita ei käytetty ravinnoksi, muutettiin ja liitettiin osaksi heidän yhteistä tajuntaansa. Ja tällä tavalla Kaksitoista lisääntyi miljoonittain ja muodosti kaksitoista Viraaliheimoa; ja kullakin heistä oli oma Moni, joka vaelsi pitkin maata vailla nimeä ja muistia ja tuhosi kaikkia elollisia olentoja.
7. Näin vuodenajat kuluivat; ja Wolgastista tuli kuin isä Amylle, jolla ei ollut omaa isää, aivan kuten Wolgastilla ei ollut omaa lasta; ja kuin isä hän rakasti Amya, ja Amy rakasti häntä.

8. Ja hän myös näki, että Amy erosi hänestä ja kaikista muista ihmisistä maan päällä; sillä Amy ei vanhentunut, ei kärsinyt kipua, ei kaivannut ravintoa tai lepoa. Ja hän pelkäsi, mitä Amylle tapahtuisi, kun häntä ei enää olisi.
9. Ja kun heidän luokseen saapui mies Seattlesta, Wolgast surmasi hänet, jotta hänestä ei tulisi pahaa henkeä heidän keskuudessaan. Sillä maailmasta oli tullut hirviöiden tyysijä, eikä elossa ollut heidän lisäksi muita.
10. Ja tällä tavoin he elivät isänä ja tyttärenä ja huolehtivat toisistaan, kunnes eräänä yönä taivaan täytti sokaiseva valo; ja aamulla ilma löyhkäsi ja tuhkaa laskeutui kaikkialle.
11. Sillä valo oli kuoleman valo, joka sai Wolgastin sairastumaan tappavaan tautiin. Ja Amy jäi yksin vaeltamaan pitkin tuhatta maata vain Viraalit seuranaan.
12. Ja tällä tavoin kului yhteensä yhdeksänkymmentäkaksi vuotta.

LUKU KOLME

1. Ja niin tapahtui sinä vuonna, jolloin Amy täytti yhdeksänkymmentäkahdeksan vuotta, että hän löysi kaupungin Kaliforniasta; ja tämä oli Ensimmäinen siirtokunta, jonka muurien suojassa asui yhä yhdeksänkymmentä sielua, joiden esivanhemmat olivat matkanneet sinne lapsina Philadelphiasta Entisajan maailmassa.
2. Mutta ihmiset pelästyivät Amyn nähdessään, sillä he eivät tienneet maailmasta mitään, ja häntä vastaan esitettiin monia syytöksiä ja hänet vangittiin; ja kohta syntyi suurta epäjärjestystä niin että hänen oli pakko paeta muiden seurassa.
3. Ja he olivat Peter, Alicia, Sara, Michael, Hollis, Theo, Mausami ja Hightop, yhteensä kahdeksan; ja kukin heistä oli sydämessään oikeamielinen ja toivoi näkevänsä maailman kotikaupunkinsa ulkopuolella.
4. Ja heidän joukossaan Peter oli nimellisesti ensimmäinen, Alicia toinen, Sara kolmas ja Michael neljäs, mutta muut olivat niin ikään siunattuja Jumalan silmissä.
5. Ja yhdessä he lähtivät kaupungista pimeään turvin, jotta löytäisivät maailman perikadon salaisuuden Coloradosta, ja matka erämaan halki kesti puoli vuotta ja oli täynnä koettelemuksia, joista suurin oli Turvasatama.
6. Sillä Las Vegasissa heidät otettiin vangiksi Babcockille, joka oli Ensimmäinen Kahdestatoista; sillä kaupungin asukkaat olivat Babcockin ja hänen Monensa orjia ja aikoivat uhrata joukostaan kaksi aina uudenkuun aikaan, jotta itse saisivat elää.

7. Ja Amy ja muut pakotettiin uhripaikkaan, jossa he taistelivat kauhistuttavaa Babcockia vastaan, ja useat ihmiset menettivät henkensä. Ja yhdessä he pakenivat tuosta paikasta, jotta eivät kuolisi.
8. Mutta yksi heistä sai surmansa, poika nimeltä Hightop; ja Amy ja muut hautasivat hänet ja merkitsivät paikan hänen muistokseen.
9. Ja he surivat suuresti, sillä Hightop oli heille kullekin rakkain; mutta he eivät voineet viivytellä, sillä Babcock ja hänen Monensa ajoivat heitä takaa.
10. Ja kun aikaa oli vielä kulunut, Amy ja hänen toverinsa löysivät talon, johon aika ei ollut jättänyt jälkeä, sillä Jumala oli siunannut sen. Ja tämä paikka tunnettiin nimellä Maatalo, ja siellä he lepäsivät turvassa yhteensä seitsemän päivää.
11. Mutta kaksi heidän joukostaan päätti jäädä taloon, sillä nainen odotti lasta. Ja tuosta lapsesta oli tuleva Caleb, joka oli Jumalalle mieluinen.
12. Näin muut jatkoivat matkaa, kun kaksi heistä jäi taakse.

LUKU NELJÄ

1. Ja niin Amy ja hänen toverinsa matkustivat päivin ja öin Coloradoon, missä he kohtasivat satapäisen sotilasjoukon. Ja heidät tunnettiin nimellä Siirtoarmeija ja he olivat Texasista.
2. Sillä Texas oli tuolloin turvapaikka maan päällä, ja sotilaat olivat matkustaneet vieraille maille taistelemaan Viraaleja vastaan, ja kukin vannoi kuolevansa toveriensa puolesta.
3. Ja yksi heidän joukostaan päätti ryhtyä Siirtoarmeijan sotilaaksi; ja hän oli Alicia, jota kutsuttiin Veitsi-Aliciaksi. Ja yksi sotilaista päätti liittyä heidän joukkoonsa, ja hän oli Lucius uskollinen.
4. Ja siellä he olisivat viipyneet kauemminkin, mutta talvi teki tuloaan; ja vaikka neljä heistä halusi matkustaa sotilaiden kanssa Texasiin, Amy ja Peter päättivät jatkaa matkaa kahdestaan.
5. Ja niin he saapuivat paikkaan, missä Amy oli luotu, ja siellä korkeimman vuoren huipulla he näkivät HERRAN enkelin. Ja enkeli sanoi Amylle:
6. Älä pelkää, sillä minä olen se Lacey, jonka muistat. Olen odottanut täällä halki sukupolvien, jotta voin näyttää sinulle tietä ja näyttää sitä myös Peterille, sillä hän on Päivien mies, joka on valittu seisomaan rinnallasi.
7. Sillä niin kuin Nooan aikana, Jumala on suuressa suunnitelmassaan valmistanut aluksen, joka kulkee tuhon vesien poikki, ja se alus on Amy. Ja Peter on se, joka johtaa toverinsa kuivalle maalle.
8. Siksi HERRA korjaa sen mikä on rikki ja lohduttaa oikeamielisiä. Ja tämä on tuleva tunnetuksi nimellä Matka.

9. Ja enkeli Lacey kutsui pimeydestä luokseen Babcockin, Ensimmäisen Kahdestatoista, ja ryhtyi suureen taistoon. Ja valkealla valolla Lacey surmasi Babcockin ja lähetti sielunsa HERRAN tykö.
10. Ja niin Babcockin Moni vapautui hänen vallastaan, ja he muistivat, keitä olivat olleet entisajan maailmassa: miehiä ja naisia, aviopuolisoita, vanhempia ja lapsia.
11. Ja Amy kulki heidän keskuudessaan siunaten kutakin vuorollaan, sillä oli Jumalan tarkoitus, että hän olisi alus, joka kuljettaisi heidän sielunsa läpi pitkän unohduksen yön. Ja silloin heidän henkensä jätti heidät ja he kuolivat.
12. Ja näin Amy ja hänen toverinsa saivat tietää, mitä heillä oli edessään. Mutta heidän matkansa oli vaikea ja vasta alulla.

I

AAVE

KESÄ, 97 JV.

VIISI VUOTTA ENSIMMÄISEN
SIIRTOKUNNAN KAATUMISEN JÄLKEEN

*Muista minut kun olen mennyt pois,
mennyt kauas pois hiljaiseen maahan.*

CHRISTINA ROSSETTI,

»Remember»

1

SISARTEN ORPOKOTI, KERRVILLE, TEXAS

Myöhemmin, illallisen ja iltarukouksen jälkeen, ja kylvyn jälkeen jos oli kylpyilta, ja lopulta päivän viimeisen neuvonpidon jälkeen (*Sisar kiltti, kai me voimme valvoa vähän kauemmin? Sisar kiltti, kerro vielä yksi tarina.*), kun lapset olivat vihdoinkin nukahtaneet ja kaikkialla vallitsi syvä hiljaisuus, Amy jäi katselemaan heitä. Säännöt eivät kieltäneet sitä; muut sisaret olivat tottuneet siihen, että hän vaelteli öisin ympäriinsä. Aaveen tavoin hän kulki yhdestä hiljaisesta huoneesta toiseen, hiipi edestakaisin ohi sänkyrivistöjen, joissa lapset nukkuivat, kasvot ja vartalot luottavaisen levollisina. Vanhimmat olivat 13-vuotiaita, kohta jo aikuisiän kynnyksellä, nuorimmat vasta vauvoja. Jokaisella oli oma tarinansa, kussakin tapauksessa surullinen. Monet heistä oli jätetty orpokotiin vastasyntyneinä, koska vanhemmat eivät pystyneet maksamaan veroja, kun taas toiset olivat vielä julmempien olosuhteiden uhreja: äidit olivat kuolleet synnytyksessä tai olivat naimattomia ja kykenemättömiä kestäämään häpeää, isät katosivat kaupungin synkkiin pohjavirtoihin tai sitten heidät vietiin muurien ulkopuolelle. Lapsilla oli erilaiset taustat, mutta heidän kohtalonsa oli lopulta aina sama. Tytöt liittyisivät nunnakuntaan, pyhittäisivät päivänsä rukoiluun, mietiskelyyn ja kaltaistensa nuorempien lasten hoitoon, kun taas pojista tulisi sotilaita, Siirtoarmeijan jäseniä, jotka vannoisivat erilaisen mutta aivan yhtä sitovan valan.

Nukkuessaan he olivat kuitenkin lapsia – yhä lapsia, Amy ajatteli. Hänen oma lapsuutensa oli vain kaukainen muisto, abstrakti menneisyyden käsite, mutta kun hän katseli nukkuvia lapsia, joiden unet vilkkuivat leikkisästi heidän suljettujen luomiensa takana, hän tunsi pääsevänsä lähemmäksi aikaa, jolloin hänkin oli ollut pelkkä pieni olento suuressa maailmassa, täysin tietämätön tulevasta ja aivan liian pitkästä elämäntaipaleestaan. Ajan runsaus oli mittamaton, ja niin monta vuotta oli kulunut, että niitä ei enää erottanut toisistaan. Ehkä juuri siksi hän kuljeskeli lasten joukossa: jotta hän muistaisi.

Amy säästi Caleb in vuoteen viimeiseksi, koska poika odottaisi häntä. Caleb-vauva: tosin hän ei ollut enää vauva vaan viisivuotias poika, vilkas ja tarmokas kuten kaikki lapset, täynnä ihmetystä ja huvitusta ja suorasukaisuutta. Äidiltään poika oli perinyt suvun korkeat, veistokselliset poskipäät ja oliivinruskeaan vivahtavan ihon, isältään peräänantamattoman katseen ja synkkämieliset mietteet sekä lyhyeksi leikatut, mustat ja karheat hiukset, joita Siirtokunnan tavallisessa kielenkäytössä oli nimitetty »Jaxonien tukaksi». Fyysinen yhdistelmä, ikään kuin hänen heimonsa osista koottu palapeli. Amy näki pojan vanhemmat hänen silmissään. Hän oli Mausami, hän oli Theo, hän oli oma itsensä.

»Kerro heistä.»

Aina, joka ilta, sama rituaali. Aivan kuin poika ei pystyisi nukkumaan, jos ei kävisi läpi menneisyyttä, josta hänellä ei ollut lainkaan muistoja. Amy asettui tutulle paikalle Caleb in sängyn reunalle. Pienen pojan hoikka vartalo oli hädin tuskin erottuva hahmo täkkien alla; kaksikymmentä nukkuvaa lasta, kuin hiljaisuuden kuoro, heidän ympärillään.

»No», Amy aloitti. »Katsotaanpas. Äitisi oli todella kaunis.»

»Soturi.»

»Aivan», Amy vastasi suu hymyssä, »kaunis soturi. Hän oli sitonut pitkät, mustat hiuksensa soturin palmikolle.»

»Että hän voisi käyttää jousta.»

»Juuri niin. Mutta hän oli ennen kaikkea uppiniskainen. Tiedätkö mitä uppiniskainen tarkoittaa? Olen kertonut sen sinulle aiemmin.»

»Se tarkoittaa itsepästä.»

»Juuri niin. Mutta hyvällä tavalla. Ei ole yhtään hyvä, jos minä käsken sinua pesemään kädet ennen illallista, mutta sinä kieltäydyt. Se on vääränlaista itsepäisyyttä. Tarkoitin, että äitisi teki aina sen, minkä uskoi olevan oikein.»

»Ja siksi hän sai minut.» Caleb keskittyi sanoihin. »Koska oli... oikein tuoda valoa maailmaan.»

»Hienoa. Muistat hyvin. Muista aina, että sinä olet kirkas valo, Caleb.»

Lämmin onni levisi pojan kasvoille. »Kerro nyt Theosta. Isästä.»

»Isästäsi, vai?»

»Jooko.»

Amy nauroi. »Hyvä on. Sinun isäsi. Ensinnäkin hän oli erittäin rohkea. Rohkea mies. Hän rakasti äitiäsi todella paljon.»

»Mutta hän oli surullinen.»

»Totta, hän oli surullinen. Mutta juuri se teki hänestä niin rohkean. Hän näet teki maailman rohkeimman teon. Tiedätkö mikä se on?»

»Hän toivoi.»

»Aivan. Hän toivoi, kun toivoa ei tuntunut olevan enää lainkaan. Sekin sinun

täytyy aina muistaa.» Amy kumartui ja painoi suudelman otsalle, joka oli kostea lapsen lämmöstä. »Nyt on jo myöhä. Aika käydä nukkumaan. Huomenna on uusi päivä.»

»Rakastiko äiti ja isä... minua?»

Amy meni hämilleen. Syynä ei ollut itse kysymys – Caleb oli esittänyt sen usein, kun oli kaivannut varmuutta – vaan pojan epävarma äänensävy.

»Totta kai, Caleb. Olen sanonut sen monta kertaa. He rakastivat sinua todella paljon. He rakastavat sinua edelleen.»

»Koska he ovat taivaassa.»

»Juuri niin.»

»Siellä me kaikki olemme yhdessä, ikuisesti. Siellä minne sielu menee.» Caleb vilkaisi sivuun. Sitten: »Sinä olet kuulemma tosi vanha.»

»Kuka niin sanoo?»

»En tiedä.» Tärkeihin kääriytynyt Caleb kohautti kapeita harteitaan hieman. »Kaikki. Muut sisaret. Kuulin, kun he puhuivat.»

Aihe ei ollut tullut puheeksi aiemmin. Amyn käsityksen mukaan vain sisar Peg tiesi koko tarinan.

»No», hän sanoi ja kokosi ajatuksensa, »se on ainakin varmaa, että minä olen vanhempi kuin sinä. Tarpeeksi vanha tietämään, että nyt on lasten nukkumaanmeno aika.»

»Minä näen heidät joskus.»

Sanat yllättivät Amyn. »Millä tavalla sinä näet heidät, Caleb?»

Poika ei katsellut Amya; hänen katseensa oli kääntynyt sisäänpäin. »Yöllä. Kun nukun.»

»Siis silloin kun näet unia?»

Pojalla ei ollut vastausta kysymykseen. Amy kosketti hänen kättään tökkien läpi. »Ei mitään hätää, Caleb. Kerro sitten, kun olet valmis kertomaan.»

»Se ei ole sama juttu. Se ei ole niin kuin uni.» Caleb katsoi Amya taas silmiin. »Minä näen sinutkin.»

»Minutko?»

»Mutta sinä olet erilainen. Erilainen kuin nyt.»

Amy odotti kuulevansa lisää, mutta poika pysyi vaiti. Millä tavalla hän oli erilainen?

»Minulla on ikävä heitä.»

Amy nyökkäsi ja tyytyi jättämään aiheen toistaiseksi sikseen. »Tiedän kyllä. Mutta sinä näet heidät vielä. Nyt sinulla on kuitenkin minut. Sinulla on Peter-setä. Hän tulee muuten pian kotiin.»

»Sen... Siirtoarmeijan kanssa.» Pojan kasvoilla hehkui päättäväinen ilme. »Kun minusta tulee iso, haluan olla sotilas niin kuin Peter-setä.»

Amy suuteli pojan otsaa toistamiseen ja nousi lähteäkseen pois. »Jos tosiaan haluat olla sotilas, niin sotilas sinusta sitten tulee. Käy nyt nukkumaan.»

»Amy?»

»Niin, Caleb?»

»Onko kukaan rakastanut sinua sillä tavalla?»

Amy seisoi pojan sängyn vieressä ja tunsi muistojen vyöryvän ylitseen. Keväinen ilta, pyörivä karuselli ja pölysokeerin maku, järvi ja metsän keskellä nököttävä maja ja hänen kättään puristavan ison käden tuntu. Pala nousi hänen kurkkuunsa.

»Uskon, että rakasti. Toivon ainakin.»

»Rakastaako Peter-setä sinua?»

Amy kurtisti kulmiaan ihmeissään. »Miksi sinä tuollaista kysyt?»

»En tiedä.» Toinen olkapäiden kohautus, hieman kiusaantunut. »Hän katsoo sinua jännästi. Ja hymyilee aina.»

»No niin.» Amy yritti olla paljastamatta mitään. Oliko se mitään? »Minä luulen, että hän hymyilee, koska on iloinen nähdessään sinut. Nuku nyt. Lupaatko?»

Caleb nurisi vastaan katseellaan. »Joo.»

Ulkona valot heittivät kiiloja maahan: kirkkaus ei ollut yhtä täydellinen kuin Siirtokunnassa – siihen Kerrville oli aivan liian suuri – vaan pikemminkin kuin viipyilevä iltahämärän kajo, jonka reunoja taivaankannen tähdet valaisivat. Amy hiipi pihamaan poikki ja pysytteli varjoissa. Muurin juuressa hän löysi tikkaat. Hän ei yrittänyt salailla noustessaan ylös. Muurin harjalla hän kohtasi vartiomiehen, leveäharteisen ja keski-ikäisen miehen, joka piteli kivääriä rinnallaan.

»Mitä kuvittelet tekeväsi?»

Mitään muuta mies ei sitten sanonutkaan. Kun uneliaisuus valtasi hänet, Amy laski hänet varovasti kulkusillalle ja asetti hänet nojaamaan muuria vasten kivääri sylissänsä. Herätessään hänellä olisi Amysta vain hajanainen, halusinatorinen muisto. Oliko hän nähnyt tytön? Yhden sisarista, jolla oli ollut yllään nunnien karkea, harmaa kaapu? Ehkä hän ei heräisi omin päin, vaan joku hänen tovereistaan löytäisi hänet ja retuuttaisi pois, koska hän oli nukkunut vartiossa. Muutama päivä sellissä, ei mitään vakavampaa, ja oli miten oli, kukaan ei kuitenkaan uskoisi häntä.

Amy käveli kulkusiltaa pitkin tyhjälle tarkkailutasanteelle. Partiot kiersivät paikan kymmenen minuutin välein, enempää aikaa hänellä ei ollut. Valokeilat virtasivat maahan kuin kimaltava neste. Amy sulki silmänsä ja tyhjensi mielensä, kohdisti ajatuksensa ulospäin ja lähetti ne viilettämään pellon poikki.

"KIRJALLINEN
SUPERTRILLERI, JONKA
HENKILÖHAHMOT
JA JUONI VIEVÄT
MENNESSÄÄN."

– THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

Vuosi nolla. Luhistuvan Amerikan raunioissa kourallinen henkiinjääneitä kohtaa toisensa. Yhdessä he pyrkivät kohti turvaa vastassaan ylivoimaiset viraalit, vampyyrinkaltaiset elävät kuolleet.

Vuosi 97 jv. Vihollinen on kehittynyt, ja sillä on uusi, entistäkin synkempi päämäärä – ei pelkästään ihmiskunnan tuhoaminen vaan jotain paljon kauheampaa. Voittaakseen taistelun ihmisten vastarintaliikkeen on murtauduttava Iowan jäisille lakeuksille rakennettuun linnakekaupunkiin ja tuhottava elävien kuolleiden kaksitoista kauhistuttavaa johtajaa. Apunaan ja salaisena aseenaan heillä on iätön Amytyttö sekä peloton ja väsymätön soturi Alicia – molemmat puoliksi viraaleja ja puoliksi ihmisiä. Pystyvätkö hekään autamaan viimeisiä eloonjääneitä heidän tehtävässään?

8 4 . 2 ISBN 978-951-0-34201-5

www.wsoy.fi Graafinen suunnittelu Mika Tuominen

Kuvamateriaali WSOY:n kuva-arkisto, Mika Tuominen

9 789510 342015